

anden Lov ikke bør være til Hinder for, at vi til enhver Tid, hvor vi overveie disse Forhold, tage de Beslutninger, som vi finde i og for sig passende til Diebliffet. Det er i det Hele taget, forekommer det mig, en Ulykke naar man paa denne Maade har ladet sig binde af Love, der ere givne under andre Forudsætninger og til Tider, hvor man ikke har kunnet forudse, hvorledes Stillingen var langt ud i Fremtiden. Jeg erindrer endnu tydeligt, hvilke Ulykker der har ramt Danmark paa Grund af et Paaskud idetmindste om, at vi have fastholdt en Lov, som det andetsteds fra fordredes, at vi skulde opgive. Jeg sigter naturligvis her til Forsatningsloven af 1863. Dengang affære vi os selv Veiligheden til paa lovlig Maade at kunne tage denne Lov tilbage, uagtet der vistnok i Diebliffet var Mange, der ønskede ikke at give dette Paaskud til vore Fjender. Men saaledes forekommer det mig ogsaa i det Mindre at være ufornuftigt at lade sig tyrannisere af en Lov, som er givet under andre Forudsætninger, naar man indser, at Forholdene ikke længer ere, som de da vare. De Forslag, jeg har stillet, ere imidlertid af den Bessaffenhed, at de tage et Hensyn til den Mening, som jeg veed hersker herom, at man skal udsætte væsentlige Forandringer i Hærloven til næste Aar, da Hærlovens Revision skal gaa for sig. Disse Forslag borttage ikke een fast ansat Embedsmand af Hærens Rammier, de være ikke ved Hærevælfkerne. Hovedsagen i dem er, som det fremgaar af Forslaget under Nr. 1, en forkortet, omtrent halveret Dvelfestid for dette ene Aar. Nu haaber jeg, at Krigen dog ikke i den Grad staar for Døren, at den ærede Minister i den Tid skal komme til at gribe ind i de blodige Konflikter i Europa, saaledes som man ser af hans Udtalelser, at han vil være beredt til; dette haaber jeg dog ikke skulde ske til næste Aar, ja, jeg haaber, at det i lang Tid ikke vil ske, og at altsaa, hvis der skulde mangle lidt i Dvelfe for eet Aars Rekruter, dette vil kunne indvindes senere, inden dette ulykkelige Dieblif maatte indtræde. Jeg maa altsaa bede om, at man ikke betragter disse Vædringsforslag, som gaaende ud fra visse abstrakte Principer, f. Ex. fra den For-

udsætning, at den evige Fred skulde være indtraadt, eller andre lignende Principer, som man i denne Tid ser gjøre sig gjældende, heller ikke som gaaende ud paa, at vi skulle, afvæbne, ligesaa lidt som paa, at vi skulle indrette en lille leiet Hær. Der er aldeles ikke Noget af alt dette i disse Forslag. Det er Forslag, der gaa ud fra dels en politisk, dels en økonomisk Betragtning. Det Politiske har jeg allerede omtalt, idet det er min Overbevisning, at Danmark i disse Røvertider staar sig bedst ved at forholde sig nogenlunde rolig og ikke til ingen Nytte hændrage Opmærksomheden paa sig hos dem, der kun lure paa Paaskud til at komme vort Land til Ruds. Jeg siger til ingen Nytte, idet vi dog vel Alle maa erkjende, at, hvis den Fjende, jeg her tænker paa, vilde styrte ind paa os, vilde vi dog ikke være i Stand til at tage Kampen op med ham. — Men jeg skal nu vende mig til den økonomiske Side af Sagen, og den gaar jo da for det Første ud paa at spare en Del Tid for de Mænd, som ere under Bærnepligten, idet jeg vil have, at man i næste Aar kun skal øve Rekruterne i omtrent den halve Tid. Jeg vil med Hensyn hertil tillade mig en Bemærkning om, hvilke Erfaringer vi have gjort tidligere. Vi have gjort den Erfaring, at i de Krige, vi have ført, og navnlig den sidste Krig, have vore Soldater, om de ogsaa havde mindre Dvelfe, dog vist en saadan Tapperhed, en saadan Udholdenhed og en saadan Standhaftighed under de mest fortvivlede Forhold, at de have opvakt Beundring hos dem, der angrebe os. Jeg veed nok, at der var Nogle her i Landet, som stamstjændede dem, fordi de maatte trække sig tilbage fra uholdbare Stillinger; men vore Fjender have ladet dem vederfares Resfærdighed. Jeg har derfor den Overbevisning, at, naar den danske Mand kaldes til at stride for sit Land, og Kampen er uundgaaelig, saa er han, uagtet han har mindre Dvelfe, dog saa god en Krieger, som han overhovedet kan ventes at ville blive med den Dvelfe, som vi i det Hele taget kunne gjøre Regning paa at give ham. Vi maa huske paa, at det danske Folk ikke kan tænke paa at indføre en Hærorde med en saa lang Dvelfestid som den, der findes hos